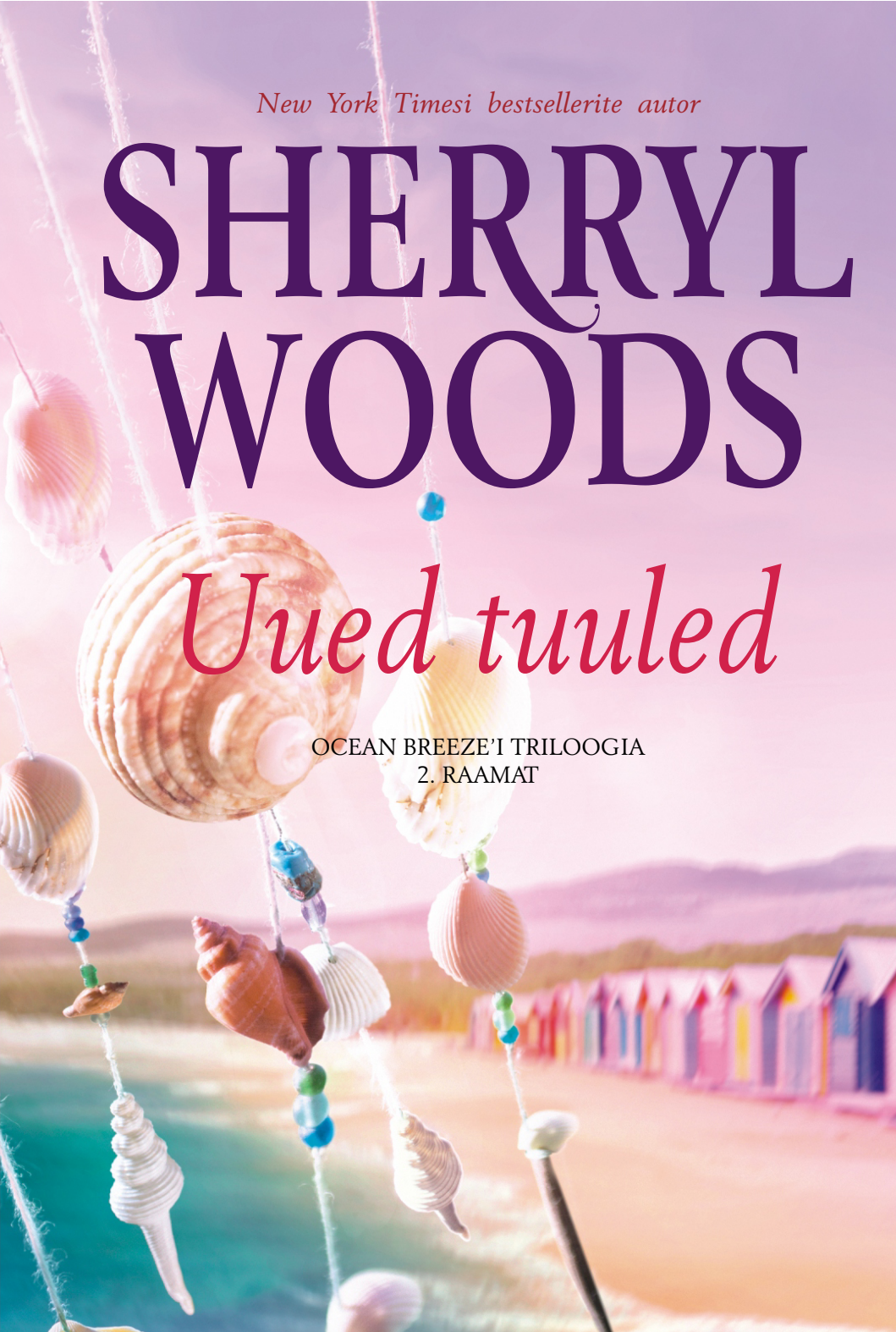

New York Timesi bestsellerite autor

SHERRYL WOODS

Uued tuuled

OCEAN BREEZE'I TRILOOGIA
2. RAAMAT

Sherryl Woods
Wind Chime Point
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused
kuuluvad Harlequin Books S.A.-le.
See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.
Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja
kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad
ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes
sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või
paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 2013 by Sherryl Woods
© 2014 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin
Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasuta-
vad neid litsentsi alusel.

M02267714
ISBN 978-9949-25-490-3

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest **www.ersen.ee** ja
e-raamatud **www.ebooks.ee**

Kallid sõbrad!

Tere tulemast tagasi Sand Castle Baysse! Loodetavasti teile meeldisid Castle'ite naised ja ka mehed nende elus.

Kindlasti on teist paljude jaoks Gabriella lugu tuttav – mitte sellepärast, et te oleksite avastanud, et ootate last, teid on vallandatud ja maha jäetud, ning kõike seda mõnepäevaste vahedega, vaid sellepärast, et te olete kogenud elus samamoodi raskeid aegu. Vahel ei ole põhjuseks isegi mingi tõsine hädaolukord, vaid tühiste probleemide aeglane kogunemine, mis lõpuks üle pea kasvab.

Gabi naaseb Sand Castle Baysse armastava perekonna rüppe mõistagi kolmel eelmainitud põhjusel. Ja kuna tal on nii palju muresid, tundub seksikas ja tähelepanelik Wade Johnson pea-aegu liiga hea, et olla tõsi. Kuid Wade on tõesti selline. Loomulikult mitte täiuslik, aga hoolitsev, lahke ja kindel nagu kalju.

Loodan, et teile meeldib Ocean Breeze'i sarja järjekordne raamat ja te ootate innukalt järgmist lugu, et saada teada, kas õdede vanaema on leidnud sobiva mehe ka Samanthale. No kuulge! Tegu on ju Cora Jane'iga. Muidugi on.

Parimat soovides,
Sherryl Woods

Esimene peatükk

Töötu ja rase! Gabriella Castle polnuks eales osanud uneski näha, et need kaks sõna ühekorraga tema kohta võiksid kehtida. Nüüd oli saatus mänginud talle ootamatu vingerpussi ning ta oli töötu ja oma suureks ehmatuseks ka lapseootel. Nii palju siis aastatepikkusest pühendumisest tööle ja töönarkomaani kalduvustest!

Oma Põhja-Carolinas Raleigh's asuva maja hubaselt sisustatud elutoas istudes põrnitses Gabi maali, mis oli maksnud rohkem, kui mõned inimesed terve aastaga teenisid. Tema õde Emily oli veennud teda seda ostma, kui ta mõned nädalad tagasi Gabi juurde ööseks jäi. Emily oli näinud mingit peent oksjonikataloogi – Sotheby's või midagi säärast – ja kinnitanud, et just see maal liidaks Gabi suvaliselt sisustatud elutoa värvid ühtseks tervikuks.

“Pealegi on see suurepärase investeering,” oli Emily seletanud. “Mõne aasta pärast on selle väärtus ehk kolmekordne.”

Gabi arutles nüüd, kas ta saaks lihtsalt oma raha tagasi. Seda läheb arvatavasti vaja.

Vahepeal aga võiks ju tema õde leida maali – või võlujoogi –, mis tema elu uuesti ühtseks tervikuks liidaks.

Ehkki sellest oli möödas juba kolm päeva, kui Gabi astus oma ülemuse kabinetti, arvates, et ta saab nende biomeditsiinfirma

järjekordse PR-kampaania eest kiita, aga lahkunud sealt hoopis koondamistasuga, ei suutnud ta seda päriselt ikka veel uskuda. Ta oli tööl käinud alates kaheksateistkümnendast eluaastast ja hakanud karjääriredelil ülespoole liikuma alates kahekümne esimesest.

Ambitsioonikus ja otsustavus oma isale midagi tõestada olid sundinud teda karjääriplaani paika panema juba ülikooli ajal, töötades praktikandina ja suviti erinevates ametites, saamaks kogemust, mis talle pärast ülikooli lõpetamist parima töökoha võimaldaksid. Ta oli lootnud, et see saab olema isa juures, ent Sam Castle oli talle selgesõnaliselt ei öelnud.

Gabi sai tööle konkureerivasse firmasse ja kerkis komeedina firma PR-juhiks kõigest kahekümne kaheksa aastasena. Kõik olendasid, et temast saab kunagi asepresident. Gabi oli selle igatahes välja teeninud.

Paraku selgus aga, et sellisesse ametisse ei sobi üksikema, vähemalt mitte nende ettevõttes.

Loomulikult polnud ülemus julgenud teda vallandada. Ei, Amanda Warren oli lihtsalt tema töölejäämise võimatuks muutnud. Amanda oli kirjeldanud plaani, mille kohaselt oleks Gabi raseduse ajal pidanud end hukkamõistva maailma eest varjama. Siit edasi oli juba kõik selge. Tema päevad firma tunnustatud esindajana olid loetud.

Gabi oleks võinud ju jääda ja vastu hakata, aga saanud teada, et ta ootab last, ei olnud tal jaksu juriidiliseks võitluseks. Ta oli eelistanud taganemisteed, mis jättis talle veidigi väärikut alles, tõi kaasa kopsaka koondamistasu ja andis aega tulevikule mõtlemiseks.

Tulevikule, kuhu kuulub ka laps! See oli tõeline hoop – ootamatu uudis, mis oli teda tõsiselt rabanud ja masendusse viinud.

Gabi teadis, et ükski vahend pole täiesti kindel, aga ta oli arvanud, et beebipillid ja kondoomid koos annavad päris hea kaitse. Tema kallim Paul Langley, kellega nad olid viis aastat koos olnud, arvas sama. Paul oli selles nii kindel olnud, et tema esimene reaktsioon oli väita, et see laps ei saa olla tema oma.

Selles siiski veendudes oli ta öelnud, et Gabi peab ise hakka-ma saama, et laps ei kuulunud nende tehingu juurde. Gabi pol-nud isegi teadnud, et nende suhe on “tehing”, mis kestab täpselt nii kaua, kui see Paulile sobib.

Mõeldes parasjagu sellele, kui sassis tema elu korraga oli, kuulis ta telefoni helisemas. Ekraanil oli tema vanema õe Samantha nimi. Teades, et Sam helistab seni, kuni ta vastu võtab, vastas Gabi kõnele ja üritas kõnelda rõõmsal häälel.

“Kui sa mobiilile ei vastanud, helistasin ma su töö juurde ja kuulsin, et sa ei tööta enam seal,” sõnas Samantha jahmunult. “Mis toimub?”

Gabi ohkas. Nüüd oli tööalane katastroof siis perekonnale teada. “Ma tulin ära,” vastas ta. “Või õigemini mind sunniti lah-kuma, sõltub sellest, kuidas võtta.”

“Aga miks?” uuris Samantha nõrдинult. “Ma loodan, et mitte sellepärast, et sa käisid pärast orkaani vanaema aitas.”

“Ei, muidugi mitte. Nad said sellest aru ja mul oli nagunii puhkus kaua aega välja võtmata. Nad olid need vabad päevad mulle võlgu. Kui see oleks probleem olnud, oleksid nad mu mitu kuud tagasi vallandanud.”

“Aga miks siis?” päris Samantha üsnagi hämmeldunult. “Sa tutvustasid seda firmat ju terves riigis. Mis neil tänamatutelt när-u-kaetel viga on?”

Gabi muigas. “Tegelikult tutvustas neid tervele riigile nende töö. Mina lihtsalt lasin jutu lahti.”

“Nojah, sa oled tagasihoidlik, aga me mõlemad teame tõtt.” Samantha kõhkles ja küsis siis: “Mida sa nüüd ette võtad, Gabi? Oled juba otsustanud? Ma tean, kui tähtis see töö sulle oli. See oli terve su elu.”

“Mõtle, kui haledalt see kõlab,” tähendas Gabi ja mõistis esimest korda selgelt, kui suur viga oli keskenduda ainult tööle. Tema suhe Pauliga oli jäänud tahaplaanile ja see oli sobinud neile mõlemale. Paraku leidis Gabi viimaste sündmuste valguses, et ilmselt poleks ka täielik pühendumine selle suhte osas midagi muutnud.

“Järgmine kord oled targem,” lohutas Samantha. “Nüüd sa tead, et ükski ettevõtte ei vääri kogu sinu aega ja energiat, kui nad sind nii kohtlevad. Kas sa oled juba midagi uut otsima hakanud?”

“Ma üritan alles kõigest sellest aru saada,” tunnistas Gabi ja see oli veel leebelt öeldud. “Mul on aega, sest sain korraliku koondamistasu.”

“Sa tead väga hästi, et mõni teine ettevõtte krabab su kohe endale. Helista isale. Tal on biomeditsiini uuringute vallas palju sidemeid. Võib-olla ta mõtleb ümber ja palkab su ise.”

“Praegu mitte,” vastas Gabi. Ta ei tahtnud, et isa tema rasedusest midagi teaks ja lisaks tundus talle, et see ei meeldiks ka teistele vanamoodsa mõtteviisiga töötajatele. Isa reaktsioonile polnud ta veel valmis mõtlema.

“Miks mitte praegu?” uuris Samantha. “See on üks vähestest võimalustest, kui isa saaks tõesti aidata. Ta võib-olla isegi tahaks.”

“Ma ei tea,” sõnas Gabi. Isa oli väga konservatiivne. Ta nõudis nende valdkonnas õige mulje jätmist, oma töösse tõsist suhtumist ega talunud vigu ei isiklikus ega tööalases elus. Ta oli oma perekonda suhtunud samasuguse jäikusega. Gabile tundus, et

isa asuks tema ülemusele poolele, ja sellisel juhul ei tahtnud ta sellest midagi kuulda enne, kui on taas jalad alla saanud ja plaani välja mõelnud.

“Kas sa jätad midagi rääkimata?” küsis Samantha kahtlustavalt. “Ma tunnen sind. Sa ei ole tavaliselt nii rahulik. Ma olen üllatunud, et sul pole uut töökohta välja vaadatud.”

“Kas sa pole kuulnud? Praegu on majanduses rasked ajad.”

“Ja sina oled oma töös väga osav ja sul on isa näol olemas täiuslik mentor. Sina oled meist temaga kõige lähedasem. Miks sa ei taha temalt abi paluda?”

Kuna Samantha ei kavatsenud ilmselgelt seda asja sinnapaika jätta, tõmbas Gabi sügavalt hinge ja pahvatas: “Sest ma ootan last!” Ta oleks neile sõnadele järgnenud nuuksatuse tõttu äärepealt läkastama hakanud.

Sellele järgnes haudvaikus ja siis ütles Samantha vaikselt: “Püha müristus! Laps, Gabi? Oled kindel?”

“Arvad, et ma oleksin seda muidu oma ülemusele maininud?” küsis Gabi mõrult.

“Ja sellepärast lasid nad su lahti?” Samantha oli vapustatud. “Kas see pole seadusevastane?”

“Tegelikult nad ei lasknud mind lahti. Nad viisid mu madalemale ametikohale ja ma taganesin ise. Amanda sõnul võidavad nii kõik. Kes oleks aimanud, et ta on osavam sõnasepp kui mina?” tähendas Gabi, suutmata kibestumist hääles varjata.

“Olgu, unustame korraks töö. See pole tähtis,” ütles Samantha. “Laps on Pauli oma.”

Gabi oli tänulik, et ta ei öelnud seda küsival toonil. “Muidugi.”

“Kuidas ta sellesse suhtus?”

“Nagu oleksin ma kuriteo sooritanud. Ja loomulikult pole ta enam asjaga seotud.”